

Divjaški napad. Anton Kranjc, 25letni sin posestnika na Polenškaku pri Ptuj, se je vrnil od vojakov k staršem. Vrnitev sina so slavili v domačem vinogradu in so se vračali zvečer proti domu. Prepevajoča družba je bila nenadoma napadena na nekem ovinku od štirih neznancev, ki so bili oboroženi s koli in noži. Nekaterim je uspel pobeg pred divjaki, najhujše poškodovan je bil od napadalcev Anton Kranjc. Dobil je z nožem zabodljaj v hrbet, udaril s kolom po celem telesu in ima zlomljeno levo roko. Smrtnonevarno poškodovanega so prepeljali v bolnico v Ptuj.

Uboj. V Podgorcih pri Sv. Tomažu so se stopili med seboj pijani fanti. Smrtonosen zabodljaj z nožem je dobil Franc Slameršek, posestniški sin. Pod sumom uboja je bil aretiran Franc Kranjc.

Pod viak se je vrgla na postaji Laško Marija Pelc, maserka v laškem zdravilišču. Lokomotiva je odtrgala nesrečnici glavo.

Roko mu je zlomil z udarcem. Ko je stopil 43letni brezposelni delavec Anton Dermastija iz Huba pri Frankolovem v neki hlev, ga je nenadno napadel v hlevu skriti hlapec Josip Bučar iz Loke pri Frankolovem, ga udaril z lesenim drogom in mu zlomil desno roko. Dermastija se zdravi v celjski bolnišnici.

Nepoštena mati in sin. V Celju so vtaknili pod ključ 49letno mater Franciško iz Celja ter pristojno v Teharje in njenega brezposelnega sina. Prijeta sta pokradla v radnem času v Celju, Polulah, Zagradu, na Spodnji Hudinji ter Teharju 40 kokoši. Ukradeno perutnino sta prodala na trgu in po hišah. Posestniku Strenčanu na Lavi sta odnesla s kozolca 500 kg koruze. Nekaj sta dala v mlin, ostalo pa sta prodala nekemu celjskemu trgovcu. Nepoštenu mater in sina so izročili celjskemu okrožnemu sodišču.

Prijet ropar. Po št. Lambertu pri Zagorju ob Savi se je klatil zadnje dni sumljiv neznanec, ki se je zatekel v Resnikovo krčmo. Tamkaj je zvedel, da se mudi krčmarica v Litiji, odkoder se bo vrnila po-

poldne. Tujec se je podal na prežo proti Mošeniku, kjer je srečal Resnikovo in je zahteval od nje z nožem denar. Ker se je napadena nekaj obotavljala, jo je zabodel za vrat, ji iztrgal ročno torbico s 300 Din in zginil. Orožniki so tollovaja kmalu prišli v št. Janžu pod Kumom v Jazmah. Ko je zagledal orožnike, je skušal zbežati, kar pa mu ni uspelo. Zandarji so na vozu močno vklenjenega pripeljali s hriba v dolino. Prijeti roparski napadalec je že večkrat kaznovani 36letni Jožef Dimic iz Ponovič pri Litiji. Malo pred napadom na Resnikovo je prebil šest let v ječi.

Hitro izsledeni vlomilci. V Ljubljani na Domobranski cesti je bilo vlomljeno v neko stanovanje. Vlomilci so premetali vse omare in jih izpraznili. Z njimi je zginil tudi 4500 Din vredni radijski aparat, katerega je ponudil eden od uzmovičev v nakup trgovskemu potniku in ta je obvestil policijo. Aretirani so bili kot vlomilci: 3letni mehanik Ciril Bonča z Glinic, 20letni ključavničar Maks Justin in 20letni kovinar Matija Jereb. Prijeti tički so vlom brez nadaljnjega oklevanja takoj priznali.

Vlom v tvornico. Po noči je bil izvršen na Viču pri Ljubljani vlom v tvrdko »Vinocet«, ki izdeluje vinski in špiritni kis. Vlomilci so oškodovali tvrdko in uslužbenke za nekaj tisočakov.

Slovenska Krajina.

Puonci. Tudi mi Goričanci napredujemo. Pogodba je sklenjena med občino in elektrarno v Fali. Dobimo električno razsvetljavo. Začetna dela se že vršijo. Naš kraj je eno uro hoda od Murske Sobotice. Vsi ljudje se zelo veselijo električne razsvetljave in komaj čakajo trenutka, ko bo zažarela prva žarnica. Mi le občini čestitamo in naj si jo vzamejo druge, morda še bogatejše občine za vzgled. Tega pojava se pa veselijo tudi vsa Gorička. Upamo namreč, da je to začetek elektrifikacije mursko-soboškega srezu. Želimo, da bi elektrifikacija napredovala od vas do vasi. Pa so nekatere občine na Goriškem

siromašne, želimo in upamo, da bo banovina tudi tem krajem nudila svojo pomoč, da pridejo do električne luči, če pa daje podporo tudi drugim bogatejšim krajem po Kranjskem in drugih krajih. Občine bi se naj zmenile in bi s skupnimi močmi in podporo dosegle glavni vod ob glavni cesti proti Hodošu. Priporočamo zadevo tudi našima banskima svetnikoma in narodnemu poslancu.

Sv. Sebeščan. Učiteljica gđ. Žejn Berta je padla in si izlomila roko. Je v domači oskrbi. Želimo ji, da bi čimprej okrevala in začela s poukom.

Sv. Jurij. G. provizor je te dni začel s farnimi obiski. Obiskal bo vsako hišo in obenem urejal dušnopastirske posle, statistiko Nemcev, naših izseljencev, cigarov, časopisja, bolnikov, ki ne morejo več v cerkev itd. Ob tej priliki zbira darove za leseni pod v cerkvi in za stranski oltar. Kljub težkim časom darujejo ljudje lepe svote, posebno za oltar in upamo, da bo že letos stal v naši lepi cerkvi stranski oltar male Terezike. Upamo, da nam bodo pomogli tudi naši izseljenci. Zvedeli smo, da tudi ciganske hiše dajejo po 50 Din in še več. Pravijo, da nočejo še v cerkvi biti zadnji in dajo vse kar imajo v božjo čast. Pač lepi vzgled vsem tistim, ki jim je okras hiše božje nepotrebna potrata. — Porek je pri nas letos malo. Med temi redkimi je tudi vrla in dolgoletna Marijina družbenka Vidonja Alojzija od Sv. Jurija, ki se je poročila 23. januarja. Marijine družbenke so ji v slovo pele pri sv. maši. Ker je ženin iz sosednje pertočke župnije, gre Alojzija od nas. Bog ju blagoslovi!

Iz okrožne pisarne KZ v Mariboru.

Krajevne organizacije zahtevajo tečaje in občne zbornice večinoma v nedeljo. Glede pomanjka organizatorjev nam ni mogoče vedno ustreči, zato prosimo, da v pismu označijo tudi kak drugi dan, kar je v zimskem času gotovo mogoče. Tako bi lahko opravili več dela in z občinim zborom združili obsežnejša strokovna posvetovanja.

»Misijon — misijon — take novotarije niso za ljudstvo; zmešajo ga in razburijo,« je dejal sodnik.

Tedaj je vzkipela Veronika, vsa rdeča je postala in zaklicala:

»Ali tako? Misijonarji da ljudi mešajo in burijo? Če pa tam od Fužine proti jutru prituli pijanci in se z njimi vlečejo razuzdane ženske, tako da se po vsej dolini čuje in se celo otroci pokonci spravijo, tedaj ne rečete nič. Ali nikar ne mislite, da nad vami nikogar ni! So še višji gospodje, ki imajo uho za naše tožbe. Zna biti, da pripriha kdaj od zgoraj kak tak veter, da bo tudi našega gospoda sodnika vzbudil.«

Moški so kar gledali in se niso mogli načuditi, da si je dekle toliko upalo. Sodniku se je poznalo, da ga je zadela. Ostro je zasadi očmi vanjo, zinil, pa zopet zaprl usta in potem dejal po svoje hladno in mirno:

»Opominjam Logarjevo Veroniko, naj brzda jezik. Mladim ženskam se nič kaj ne poda, če hočejo lmeti na sodniji prvo besedo. Te čenče so nas čisto nekam drugam speljale. Razprava se tiče sinočnje tatvine v cerkvi in ničesar drugega.«

Tedaj je stopil pred sodnika birič in javil, da sta zunaj dva moška, ki prinašata v tej zadevi važno sporočilo.

»Naj prideta!« je velel sodnik.

In že sta odprla duri — mojster Gašpar in njegov popotni tovariš, grofov jager Anza. Ko je ta

zagledal sodnikovega Lavrinca, kako stoji zvezan v kotu, se je na glas zasmejal.

»Ti-ti se mi nikar ne smej!« je zavpil Lavrinca. »Tebe tudi dolžijo, da si bil sinoči zraven, ko so šmarsko cerkev okradli.«

Grofov jager je ves zagorel in žila na čelu se mu je nabrekli.

»Kdo me dolži? Predvčerajšnjem sem odšel in me dva dni ni bilo tu,« se je zadržal srdito.

»Mir!« je zapovedal sodnik in vprašal uradno: »Kdo ste?«

»Haha, saj nisva kaka tuja svetnika,« se je zasmejal Gašpar in postavil svojo kramo k zidu. »Naju bojo gospod sodnik menda vendar poznali. Saj so že prav imeniten dežnik pri meni kupili.«

»Najsi sodnik koga tudi pozna, sodnija nikogar ne pozna. Vsakdo mora povedati, kako se piše in kaj je.«

»A tako! Tedaj naznam častiti sodniji, da se pišem Gašpar Petrač; v Dobrovljah delam dežnika, ki so prva in najpotrebnejša reč za slehernega človeka —

kajti to je res in to se ve, brez strehe človek nikamor ne sme.

Z menoj pa je Janez Kresnik, po domače Anza, grofov jager v šmarski planini.«

»Odkod prihajate?«

»Če se že moram spovedati: prav od doma iz Dobrovelj prihajam; tam sem zjutraj ob treh vstal,

žabno vožnjo, po Abesiniji. Iz Asmare se je odpeljalo k jezeru Ašangi, kjer so Italijani zadnjič odločilno premagali neguša, 25 avtomobilov, ki so jim sledili tudi avtobusi. V avtomobilih je bilo 100 oseb. Pot tja in nazaj je bila dolga 1100 kilometrov in je šla po samih novih cestah. Udeleženci tega potovanja so obiskali pred vsem bojišča Ambe Aladžija in Majeja.

Letalo leti brez letalca. Nenavadno letalsko dogodivščino so imeli nedavno v Parizu. Blizu Burgosa se je dvignilo v zrak letalo, katero je pilotiral neki letalski učenec. Ko je letalo doseglo višino 1500 m, je zaplavalo v gosto meglo. Mladi pilot se je tega močno ustrašil. V strahu za svoje življenje, si